

İŞÇİ DAYANIŞMASI

Uluslararası İşçi Dayanışması Derneği Bülteni • 15 Nisan 2020 • No: 145

ASIL SAVAŞ İŞÇİ SINIFINA KARŞI YÜRÜTÜLÜYOR!

1 Mayıs Ruhuyla Mücadelemizi ve Dayanışmamızı Güçlendirelim!

Eğer dünya ekonomisinde her şey yolunda gitseydi, egemenler yine de bu salgını insanlığın en büyük felaketi ilan edecekler miydi? Yakın tarih, egemenlerin daha öldürücü salgınları bile umursamadığını gözler önüne seriyor. O halde değişen ne?

Sıra dışı bir zamanın içinden geçiyoruz. Devlet başkanları, kapitalist sistemin uluslararası kurumlarının yöneticileri, doktorlar, valiler, belediye başkanları ve elbette medya durmaksızın tekrarlıyor: “İnsanlık tarihinin en büyük felaketiyle karşı karşıya! Bu savaşta birlikteyiz, savaşı hep birlikte kazanacağız.” Sermaye sınıfının bir kurumu olan IMF de savaştan bahsettikten sonra, açıklamasının devamında dramatik ama bir o kadar da duygu yüklü bir ton tutturuyor: “İnsanlar ölüyor. Sağlık profesyonelleri cephede... Bir de gizli askerler var: Evlerine hapsedilmiş şekilde üretime tam destek vermeden virüse karşı mücadele verenler.” İnsanın “ne büyük bir felaket yarabbi” diyerek ağlayası geliyor!

Son derece bilinçli ve kasıtlı olarak yaratılan bu dehşetengiz manzara, insanların düşünce süreçlerini dondurup onları denilenleri yapmaya hazır hale getiriyor. Koronavirüs üzerinden öylesine büyük toz bulutları kaldırılıyor ki, göz gözü görmüyor. Peki, o toz bulutlarının arkasında neler oluyor? Bu soruyu akılda tutalım ve bir soru daha soralım: Bugünkü dünya adeta Truman Show filminin sahnesine benzemiyor mu? Bu filmde, kasabanın tamamı stüdyo, insanları ise oyuncudur. Gerçekliğin farkında olmayan

tek kişi, doğar doğmaz bu kurgulanmış kasabada sergilenen oyunun bir parçası haline getirilen Truman'dır. Yani Truman'ın gerçek zannettiği dünya, her şeyiyle kurgudur. Yönetmenler, kurguladıkları ilişkiler temelinde istedikleri gibi onu korkutmakta, evleneceği oyuncuyu belirlemekle, duygusal sahneler yaratıp canlı yayında dünyaya izletmektedirler. Bugün sermaye sınıfını ve onun parçası olan devlet yöneticilerini bir tarafa koyarsak, insanların büyük çoğunluğunun durumu Truman gibidir.

Böyle dönemlerde daha fazla soru sormak, olup biteni sorgulamak hayatidir. En önemlisi, egemenlerin açıklamalarına inanmamak, onların sömürü düzeninin temsilcileri olduğunu bilmek, olayları işçi sınıfının bakış açısından ele almak altın kural olmalıdır. Hep aynı düşünceyi tekrar ediyormuşuz gibi gelebilir ama özellikle böyle dönemlerde zaten yapılması gereken de budur. Dikkat edilirse, kapitalist sömürü düzeninin sözcüleri ağızlarını savaşla açıp savaşla kapatıyorlar. Evet, **bu savaş işçi sınıfına karşı açılmış bir savaştır**. Elbette bir savaş varsa, onun cepheleleri de vardır. Sermaye sınıfı kendi cephesinden dünya emekçilerini yoğun şekilde propaganda bombardımanına tutuyor. Aynı şeyleri tekrarlamak adına ana düşüncenin altını yeniden ve yeniden çizmemek, egemenlerin yalanlarını teşhir etmemek, kendi cephemizden çıkmak ve düşman cephesinin etkisine girmek anlamına gelir.

Uluslararası alanda birçok bilim insanı Covid-19 hastalığının Eylülde başladığına işaret ediyor. Yani bu virüs, üretimin küreselleştiği, insan ve mal dolaşımının alabildiğine hızlandığı günümüz dünyasında zaten aylardır yayılıyordu. Aralık ayının sonunda Çin'de ilk vakalar resmen kabul edildiğinde, Dünya Sağlık Örgütü bu ülkeye seyahatleri durdurmaya gerek olmadığını açıkladı. ABD dâhil Batılı ülkeler, durumdan istifade ederek Çin'i beceriksiz olmakla suçlayıp bir gözden düşürme savaşı başlattılar. Hiçbir ülke aylarca bu virüsü ve yol açtığı hastalığı umursamadı. Peki, ne oldu da kapitalist dünyanın efendileri, ilk önce umursamadıkları salgını bu denli abartmaya başladılar? Bir soru daha soralım: **Eğer dünya ekonomisinde her şey yolunda gitseydi, egemenler yine de bu salgını insanlığın en büyük felaketi ilan edecekler miydi?** Yakın tarih, egemenlerin daha öldürücü salgınları bile umursamadığını gözler önüne seriyor. O halde değişen ne?

Kimse bizi, işçileri iliklerine kadar sömüren, milyarları aç bırakan, milyonlarca çocuğun basit hastalıklardan ölmesini umursamayan egemenlerin imana geldiğine ikna edemez. **Ne zaman ki dünya ekonomisinin bağrında biriken sorunlar patlamıştır, işte o zaman egemenler bir anda koronavirüse sarılmış, onu kapitalist sistemin derin krizinin üzerini örtmek için bir şala dönüştürmüşlerdir.** Ayrıca kriz durup dururken, kimsenin beklemediği bir anda ortaya çıkmış da değil. Zaten yıllardır sistemin bağrındaki sorunlar birikip duruyordu: Tık nefes bir seyir

izleyen dünya ekonomisinin durumu ağırlaşıyor, uluslararası ticaret düşüyor, kârlı yatırım alanı bulamayan kapitalistler borsadaki oyunlara yöneliyor ve borsada oluşan balon şiştikçe şişiyordu. Bu yüzden, özellikle 2018'in sonundan itibaren sermaye sınıfının uluslararası temsilcileri küresel ekonomik fırtınadan söz ediyorlardı. *Daha 18 Ocak 2020'de yani henüz koronavirüsün umursanmadığı günlerde IMF başkanı, aynı 1929'daki gibi büyük bir kriz beklediklerini açıklamıştı.* Anlaşılabileceği gibi, sonunda beklenen olmuş ve egemenler, can havliyle sarıldıkları koronavirüsü işçi sınıfına karşı savaşın kılıfına çevirmişlerdir.

Sermaye sınıfının sözcüleri, sabah akşam dünya ekonomisinin 1929'dan daha ağır bir krize girdiğini tekrar ediyor, umutsuzca dünya ekonomisinin çöktüğünü söylüyorlar. 1929 krizi on milyonlarca işçiyi işsiz ve aç bırakırken, aynı zamanda Amerika ve Avrupa'da işçi sınıfının kapitalizme karşı protesto dalgasının da önünü açmıştı. ABD'de yıllarca süren bir grev fırtınası esmiş, işçi sınıfı haklar elde etmiş ve sermaye sınıfının yüreğine korku salmıştı.

Avrupa'da toplumsal huzursuzluk ve hoşnutsuzluk had safhaya varmış, emekçi kitleler kapitalizmi daha fazla sorgulamaya başlamışlardı. Nitekim bu yüzden emperyalist güçler, hem yarım kalan kozlarını paylaşmak hem de sömürü düzenini bir işçi devriminden korumak için yeni bir savaş başlattılar.

Bu durum, kapitalist efendilerin neden koronavirüsü kullanarak dünya ekonomisini adeta dondurduğunu, tedaviye yanıt vermeyen hasta gibi uyuttuğunu da açıklıyor. ILO 195 milyon insanın işsiz kalacağını, 500 milyon insanın daha açlıkla yüz yüze geleceğini açıklamıştır. Yalnızca ABD'de dört hafta içinde 26 milyon işçi işten atılarak sefaletle itilmiştir. Burada yine basit bir soru soralım: **Eğer insanlar korkutulup evlerine kapatılmasaydı, dünya işçi sınıfı bu durumu kabul eder miydi?** Onlarca ülkede baskıya, sömürüye ve yoksulluğa karşı zaten meydanları doldurmuş işçiler, ekonomik krizin kendilerine fatura edilmesine nasıl tepki verirdi? İşçi sınıfının uluslararası birlik, mücadele ve dayanışma günü olan **1 Mayıs**, tüm dünyada büyük gösterilere dönüşmez miydi? *Koronavirüsün bu denli abartılmasının, bir felakete dönüştürülmesinin asıl nedeni işçi sınıfının mücadelesini bastırmak değil mi?*

Ama kapitalist efendiler ne yaparlarsa yapsınlar, işçi sınıfının mücadelesini durduramazlar. Sömürü düzeni tam anlamıyla çürümüş ve kokuşmuştur. İnsanlığa gün ortasında karanlığı yaşatan bu düzen yıkılmadan felâketlerin sonu gelmez! Ama unutmamalıyız ki, insanlığın başına bela olan kapitalizmi ancak işçi sınıfı yıkabilir. Çünkü tüm üretimi yapan ama sefaletle itilen işçi sınıfının bu düzenden bir çıkarı yoktur. Dünya işçi sınıfı kendisine karşı açılan savaşı asla yanıtız bırakmayacaktır. Büyük fırtınaların eseceği bir dönem açılıyor. Umutsuzluğa kapılmadan, 1 Mayıs ruhuyla örgütlülüğümüzü ve dayanışmamızı güçlendirelim! ■

Sömürü düzeni tam anlamıyla çürümüş ve kokuşmuştur. İnsanlığa gün ortasında karanlığı yaşatan bu düzen yıkılmadan felâketlerin sonu gelmez!

Neden Eve Hapsediliyoruz?

Çelişkilerin saklanamadığı bir zamanın içinden geçiyoruz. Bir taraftan “sanayide çarklar dönsün” diyorlar; sokağa çıkma yasağına rağmen “özel izinlerle” işçiler çalıştırılıyor. Diğer taraftan değme Hollywood filmlerine taş çıkartan bir manzara yaratıp topluma korku salıyorlar. Dünya işçi sınıfı küresel bir koroyla hipnoz edilmeye çalışılıyor. Salgını korku bulutlarına dönüştürüp görüş açımızı kapatmaya, bizi yalnızlaştırmaya, eve hapsedmeye çalışıyorlar. Peki neden? Neden korkutuluyor ve eve hapsediliyoruz? İşçi sınıfının önderlerinden birisi “her şeyi öğren, hiçbir şeyi unutma!” demişti. Ne olup bittiğini, hangi güçlerin ne amaçla kirli oyunlar tezgâhladığını anlayabilmek için tarihe kısa bir yolculuk yapmalıyız.

Sermaye sınıfının temsilcileri Birinci Dünya Savaşının hemen ertesinde, krizlerin ve savaşların geride kaldığını, işsizliğin ve yoksulluğun biteceğini, kapitalizmin tüm insanlığa refah getireceğini iddia ediyordu. Lakin çok geçmeden kapitalizm o gün için tarihinin en büyük ve en şiddetli bunalımına sürüklendi. **Büyük Buhan diye anılan 1929 krizi, zenginlik düşleriyle aldatılan işçi sınıfına o zamana dek görülmedik bir felaket yaşattı.** Kriz yıkıcı etkisini esas olarak sanayinin geliştiği ülkelerde gösteriyordu. ABD’de yoksulluk oranı yüzde 75’lere çıkmış, 15 milyon işçi işsiz kalmıştı. Avrupa işçi sınıfı da derin bir sefalet ve işsizlik çukuruna sürüklenmişti. Dünya genelinde 50 milyon işçi işten atılmıştı. Zamanın nüfusuna göre muazzam bir işsizlik ordusu anlamına gelmekteydi bu!

Peki, böylesi bir felakete dünya işçi sınıfı sessiz mi kaldı? Hayır! ABD’den Almanya’ya Fransa’dan İspanya’ya ani ve kitlesel işçi ayaklanmaları yaşandı. Ayaklanmalar egemen sınıfı dehşete düşürecek ve tarihin akışını değiştirebilecek düzeydeydi. Fransa ve Almanya’da milyonlarla ifade edilen grevler gerçekleştirilirken, İspanya’da emekçiler hükümeti devirdi ve bir devrim süreci başladı. ABD başta olmak üzere krizin hissedildiği her ülkeyi muazzam bir sendikalaşma, grev ve işyeri işgalleri dalgası sarmıştı. ABD egemenlerinin saltanatı sarsılıyordu. Artan baskılar ve krizin sonuçları işçi sınıfı içinde birlik ruhunun gelişmesine neden olmuştu. Ülkede baştanbaşa grev fırtınası esiyordu. İşsizler yüzbinler olarak örgütlenmeye

başlamış, onlarca kentte çeşitli eylemler patlamıştı. Kirasını ödeyemeyip evden atılanlar örgütleniyor, mahalleli birlikte direniş başlatıyordu. Büyük marketlerin önünde buluşuyor, veresiye istekleri reddedildiğinde market sahiplerini kenara iterek yiyecekleri alıp gidiyorlardı.

2008’de kapitalizm bir kez daha ve bu sefer küresel krizle sarsıldı. Bankalara, dev tekellere trilyonlarca dolar akıtılırken, 1929’dan bu yana görülmedik bir işsizlik ve yoksullaşma dalgası yaşandı. Amerika’dan Avrupa’ya on milyonlarca işçi yine işten atıldı. Reel ücretler düşürüldü, çalışma koşulları ağırlaştırıldı. Ne var ki işçi ve emekçi kitleler, kader olarak sunulan bu duruma yine boyun eğmediler. Kapitalist sistemin yarattığı krize karşı tüm dünyada büyük bir protesto dalgası patlak verdi. İşçiler, emekçiler, gençler, kadınlar... İşçi sınıfı ayağa kalktı, kapitalist sistemi sorgulamaya yöneldi. 2010’un sonunda patlak veren halk isyanları tüm Arap coğrafyasını sardı. Avrupa’dan Amerika’ya onlarca ülkede **“biz yüzde 99’uz”** diyerek isyan eden emekçi kitlelerin temel sloganı şuydu: “İşgal et!” Finans merkezlerini, meydanları ve sokakları, fabrikaları “işgal et!”

Gelelim bugüne... Sermaye sınıfının uluslararası temsilcileri nice zamandır “felaket geliyor” diyordu. Kastetikleri şey koronavirüs değil ekonomik çöküştü. Beklenen geldi ve kapitalizm tarihinin en küresel, en yıkıcı ekonomik kriziyle sarsılıyor. Öyle ki Haziran ayının başına kadar dünya çapında 200 milyon işçinin işten atılacağı, 500 milyon insanın daha açlığa itileceği söyleniyor. Şimdi düşünelim: Büyük çöküş bir anda olsaydı, borsaların çöküşüyle zincirleme bir iflas dalgası yüz milyonları işsiz bıraksaydı ne olurdu? Büyük tepkiye yol açmaz mıydı? **Egemenlerin koronavirüsü kullanması ve paniği körüklemesi sebepsiz değil! Koronavirüs korkutması olmasaydı, işten atılan ve açlığa itilen yüz milyonlarca işçi asla eve kapanmayı kabul etmez, kaderlerine razı olmazdı. İşte gerçek bu kadar yalın!** Ekonomik krizin faturasını koronavirüs üzerinden sınıfımıza kesenlere karşı birleşelim. İnsanlığın düşlerini ve geleceğini karartan, zihinleri korkuyla felç eden, toplumu nefessiz bırakan bu sömürü düzenine karşı mücadeleyi yükseltelim. ■

Korkuya Teslim Olmuyoruz! İşten Atmalara ve Ücretsiz İzinlere Hayır! **Yaşasın 1 Mayıs!**

İşçi, emekçi kardeşler!

Kapitalist sistem kendi yarattığı ekonomik krizlerle bütün dünyada gümbür gümbür sarsılırken ve ekonomiler çökerken koronavirüs şişirildikçe şişiriliyor. Kapitalist efendiler koronavirüs salgını kullanarak toplumda korku, panik, dehşet atmosferi yaratıyorlar. “Evde kal” kampanyaları yürütüyor, olağanüstü hal ilan ediyor, soğa çıkmayı yasaklıyorlar. Ancak alarm zillerini en üst perdeden çalan egemenlerin derdi toplumun sağlığını korumak değildir. Amaç kapitalist sömürü düzeninin geleceğini garanti altına almaktır.

Korku atmosferini fırsata çeviren kapitalistler, aynı hızla milyonlarca işçiyi işten atıp açlığa mahkûm etmişlerdir. Esnek çalışma, ücretsiz izinler gibi uygulamalarla sosyal hak gasplarına girişmişlerdir. Grev, sendikal yetki, toplu iş sözleşmesi ertelemeleriyle sendikal haklara darbe indirmişlerdir. Sendikalara, işçi örgütlerine mücadeleyi bir kenara bırakın çağrılarını yaparken, basılan trilyonlarca dolar dev tekelleri kurtarmak için seferber edilmektedir. Bu ne yaman çelişki bu ne yaman ikiyüzlülüktür!

İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs’a günler kala üstüne basa basa vurguluyoruz: Dünya işçi sınıfı koronavirüs salgınından çok daha yakıcı, çok daha hayati bir saldırı dalgasıyla karşı karşıyadır. İşsizlik ve yoksulluk adlı salgının nedeni kapitalizmdir!

Kardeşler!

Egemenler, korkuyla toplumun sağduyusunu köreltmek, emekçileri düşünemez hale getirmek istiyorlar. İnsanları birbirinden koparmak, yalıtım için ellerinden geleni yapıyorlar. Egemenlerin tüm dünyada dört bir koldan yürüttüğü bu psikolojik savaş kampanyası sebep-siz değil.

Hatırlanacağı gibi 2020 yılına kendini patlamalı biçimde açığa vuran sorunlarla, Ortadoğu’yu kana bulan emperyalist savaşla, büyük siyasi sarsıntılarla, derinleşen ekonomik krizle girmiştik. Son yıllarda çok büyük bir ekonomik krizin yaşandığı, çöküşün yaklaştığı dile getiriliyor, 2020’nin çok kritik bir yıl olacağı söyleniyor, kapitalist egemenler uluslararası toplantılarda kapitalizmi nasıl kurtaracaklarını tartışıyorlardı.

Haksız savaşlar neticesinde yüz binlerce insanın öldüğü, canını kurtarmaya çalışan milyonlarca insanın göç yollarına düştüğü, on binlercesinin denizlerde can verdiği, işsiz sayısının yüz milyonları aştığı, açlığın, yoksulluğun işçilerin hayatını çekilmez kıldığı bu düzen, çarkı bozuk bir düzendir. Bir otobüs dolusu insanın geri kalan milyarlarca insanın toplam zenginliğinden fazlasına sahip olduğu bir düzen insani bir düzen değildir. İşte egemenlerin kurtarmak için çırpındıkları düzen budur ve bu düzen sürdükçe işçi sınıfının, emekçilerin sorunları, çileleri katlanmaktadır.

Tam da bu nedenle 2018’den bu yana Fransa’dan Şili’ye, Sudan’dan Haiti’ye, Cezayir’den Irak’a, ABD’den Hindistan’a pek çok ülkede emekçiler adaletsizliklere, eşitsizliklere, yoksulluğa, kapitalizmin yarattığı yıkıma isyan ediyorlardı. İşçi sınıfı, sömürücülerin baskılarına boyun eğmiyor, büyük bir cesaret ve kararlılıkla meydanlara çıkıyordu. Dünyanın dört bir yanında kadın ve erkek sınıf kardeşlerimiz haklarına sahip çıkmak için mücadele ediyorlardı.

İşte tam da bu süreçte kapitalist efendiler koronavirüs salgını gündemin en üst sırasına tırmandırdılar. “Halkın sağlığı ve can güvenliği” bahanesiyle işçileri, emekçileri meydanlardan uzaklaştırdılar. İflas eden dev şirketleri,

çöken borsaları, dibe vuran petrol fiyatlarını, kapanan fabrikaları, işten çıkarmaları bir çırpıda koronavirüse bağladılar. Aynı efendiler şimdi de utanıp sıkılmadan, felaketin eşliğine sürükledikleri işçilerden canları pahasına fedakârlık yapmalarını bekliyorlar.

Kardeşler!

Türkiye’de koronavirüs salgınının başladığı açıklanır açıklanmaz “Ekonomik İstikrar Kalkanı” paketi açıklandı. İlk adımda 100 milyarlık bir kaynak, sermaye sınıfına aktarıldı. Buna rağmen onlarca işyeri ve fabrika üretimini durdurdu. “Kalkan” paketi ve ardından çıkartılan kanunlarla esnek çalışmanın ve ücretsiz izinlerin önü açıldı, grevler yasaklandı, sendikal yetki süreçleri ve toplu iş sözleşmesi görüşmeleri donduruldu. Koronavirüs bahanesiyle tüm eylemleri yasaklanan işçiler, fabrikalarda işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemleri alınmadan çalıştırılmaya devam etti. TÜİK’in açıkladığı Ocak ayı verilerine göre işsizlik oranı yüzde 13,8’e fırladı, yüz binlerce işçi daha salgın günlerinde işsiz kaldı. Ocaktan bu yana salgın bahanesiyle yüz binlerce işçi daha işten atılmıştır ve bunlar işsizlik verilerine eklenmemiştir.

Patronlara milyarlarca lira aktaran siyasi iktidar, işsiz kalan işçilere ayda 1177 lirayı reva görüyor. Bu süreçte her türlü imkândan faydalanan patronlar süslü reklamlarla televizyonlarda boy gösteriyor. Türkiye’yi yönetenler ise “Biz bize yeteriz Türkiyem” çağrısıyla işçi ve emekçileri milliyetçilik tuzağına çekip oyalamaya, hedef sapırmaya çalışıyorlar. İşçi sınıfına karşı başlattıkları savaş, koronavirüsün ardına gizliyorlar.

Kardeşler!

Bir kez daha görüyoruz ki dinleri, dilleri, ırkları ne olursa olsun kapitalistler kokuşmuş, çürümüş, hastalık ve ölüm saçan sömürü sistemini ayakta tutmaya çalışıyorlar. Hükümetler, temellerinden sarsılan sistemi ve asalak patronlar sınıfını iflastan kurtarmak için bütün güçleriyle seferber olmuşlardır. Takındıkları kahramanlık pozlarına aldanmayalım! Açıkladıkları “önlemler”, krizin faturasını işçi sınıfına kesmek, işçiler üzerindeki sömürüyü alabildiğine arttırmaktan başka bir şey değildir.

Toplumun sağlığı, işçi ve emekçilerin can güvenliği bu sömürücülerin hiçbir zaman umurunda olmadı, olmayacak. İki dünya savaşında milyonlarca işçi ve emekçi

savaş cephelerinde katledilenler, tarihte yaşanmış veba gibi salgınlardan İspanyol gribine kadar türlü salgında yoksulların hayatını hiçe sayanlar, her ekonomik krizde milyonlarca işçi işten atarak haklarını gasp edenler, işçi sınıfını yoksulluğa, açlığa mahkûm edenler aynı egemen sınıfın temsilcileridir.

Unutmayalım ki daha kapitalizmin gelişme çağında bu gerçeğin farkına varan Amerikan işçi sınıfı 1 Mayıs 1886’da 8 saatlik işgünü hakkı için mücadeleye atılmıştı. Amerika’dan Avrupa’ya, oradan da Osmanlı topraklarına ve bütün Asya kıtasına yayılan 1 Mayıs ruhu her yıl dünya işçi sınıfını “birlik, mücadele ve dayanışma” bayrağı altında topluyor.

Sınıfların ve sömürünün olmadığı, savaşların ve katliamların son bulduğu, doğanın korunduğu, hastalıkların salgına dönüşüp yoksul insanların canını almadığı, deprem, sel gibi felaketlerin fırsata çevrilmediği, özgürlük dolu, güzel bir dünya ancak işçi sınıfının ortak mücadelesiyle kurulacaktır. 1 Mayıs dünya işçi sınıfının eşitlik ve sömürsüz dünya mücadelesinin adıdır. 1 Mayıs, geçmişten geleceğe özgürlük şarkısıdır. Egemenler ne yaparlarsa yapsınlar, 1 Mayıs geleneğini unutturamayacaklar. Egemenler yarattıkları korkuyla şimdilik meydanları boş tutabilirler. Ama çok kısa bir süre sonra dünya işçi sınıfı o meydanları yeniden özgürlük şarkılarıyla inletecek!

Yaşasın İşçi Sınıfının Uluslararası Mücadelesi!

Yaşasın İşçi Sınıfının Uluslararası Birlik, Mücadele ve Dayanışma Günü 1 Mayıs!

Kahrolsun Kapitalist Sömürü Düzeni!

- İşçi sağlığı ve güvenliği önlemleri tüm işyerlerinde derhal ve eksiksiz uygulansın! İşçilere, gerekli önlemlerin alınıp alınmadığını denetleme yetkisi verilsin! Önlemleri almayan işyerlerine ağır cezalar getirilsin!
- İşten atmalar yasaklansın!
- Tüm izinler ücretli izinlere dönüştürülsün, yıllık izinlerin gasp edilmesine hayır!
- İşsizlik sigortası kayıtsız şartsız, hiçbir koşul konmadan tüm işçilere açılsın!
- Sağlık hizmetlerinin kalitesi ve kapsamı genişletilsin, tüm sağlık hizmetleri parasız sağlansın!
- İşçilerin elektrik, su, doğalgaz fatura borçları silinsin! ■

Yapacağımız En Yanlış Şey Olur!

Koronavirüs bahanesiyle insanların evlere kapatılması, okulların tatil edilmesi, uzaktan eğitime geçilmesi, ücretsiz izinlerin, kısa çalışmaların başlaması emekçi kadınların iş yükünü ikiye katladı.

“Evde yaşam var” diyerek emekçileri, çocukları, yaşlıları evlerine hapsediler. Evler emekçi kadınlar için adeta çalışma kampına döndü. Okula gitmeyen çocuklar evde, dışarı çıkıp hava almaları, oyun oynamaları, enerji harcamaları mümkün olmuyor. Çocukları oyalamak, ders saatinde ekran başına geçirmek, ödev yaptırmak başlı başına eziyet. Emekçi kadınlar dışarı çıkıp hava almaya, parkta gezmeye hasret kalan, belki bu nedenle çeşitli rahatsızlıklar yaşayan yaşlılara da bakmak zorundalar.

Dahası evde geçirilen zaman artıkça mutfak masrafı katlanarak artıyor, faturalar kabarıyor. **Kriz gerekçesiyle patronların vergi borçlarını silen, onlar için teşvik paketleri açıklayan iktidar, işçilerin masraflarının katlanarak arttığını görmezden geliyor.** İşten atmaları gerçekten yasaklamak yerine türlü oyunlarla işçileri daha da mağdur ediyor. Patronlara “işçi işten çıkarmayın, üç aylığına izne çıkarın, ücret falan da vermeyin” diyor. Bu sürede işçiye günde ancak birkaç ekmek ve bir paket makarna parası veriyor.

Durum buyken aklımızla dalga geçer gibi “bağışıklık sisteminizi güçlü tutun”, “sosyal mesafeyi koruyun”, “evde kalın”, “hayatı eve sığdırın”, “evde hayat var” diyorlar. Hem bedensel hem de sosyal ihtiyaçlarımızı yok sayıyorlar. Ağır iş temposundan sonra bir bardak çay eşliğinde dertleşmemize bile engel oluyorlar. Hayatın ağır yükünü dayanışmayla paylaşmamızı ve birlikte çözümler üretip bu yükü azaltmamızı istemiyorlar. Emekçiler yalnızlaştıkça güçsüzleşiyor ve çaresizlik duygusu büyüyor.

“Birbirinize yaklaşırsanız virüs kaparsınız” diyorlar, bizi korkutmak, paniğe sürüklemek istiyorlar. Bilelim ki egemenler bunu her zaman yapıyorlar. Depremle kor-

kutup depreme karşı önlem almayan onlar, kadına yönelik şiddet haberleriyle korkutup şiddeti körükleyenler onlar, virüsle korkutup sağlık sistemini çökerten onlar, işsizlikle korkutup bizi ekmeğimizden eden onlar... Dünya işçi sınıfının birlik, mücadele ve dayanışma günü olan 1 Mayıs'ı işçilerin gözünde bir korku gününe çevirmeye çalışanlar yine onlar! Çünkü biliyorlar, birlikten kuvvet doğar, birlik olup güçlenen işçiler haksızlıkların, adaletsizliğin, eşitsizliğin, zalimliğin hesabını sorar! Çarkı bozuk bu düzeni yerle yeksan eder, yeni bir dünya kurar!

Daha birkaç ay önce onlarca ülkede kadın-erkek işçiler, emekçiler meydanları dolduruyor; yoksulluğa, işsizliğe, yolsuzluklara, antidemokratik uygulamalara, eşitsizliğe, kadına yönelik şiddete ve kadın cinayetlerine “HAYIR!” diyorlardı. 8 Mart Dünya Emekçi Kadınlar gününde yüz milyonlarca emekçi kadın ortak duygularla, yan yana, omuz omuza dünyanın dört bir yanında, meydanlarda öfkesini haykırdı. Bu mücadeleler bazı ülkelerde diktatörler devirdi, bazı ülkelerde işçilere, emekçi kadınlara haklar kazandırdı. Ne hikmetse koronavirüs canavarı, olağanüstü haller, sokağa çıkma yasakları, evde kal, sosyal

mesafeyi kuru çağrılarını tam da böyle bir dönemde dünyayı sardı. Halkların üzerine bombalar yağdıran farklı ülkelerden egemenler koronavirüse karşı ortak mücadele etmeye karar verdi!

Kapitalist sistemin efendileri koronavirüse karşı değil işçilere karşı savaşıyorlar. Krizin faturasını işçi sınıfına kesiyorlar. Normal zamanlarda tepkiye yol açacak pek çok uygulama ve yasak yaratılan korku ortamı nedeniyle sorunsuzca hayata geçiriliyor. O nedenle yapacağımız en yanlış şey korona paniğine kapılmak, birbirimizden uzaklaşmak olur. Koşullar ne kadar zorlu olursa olsun 1 Mayıs ruhunu yaşatmak, yan yana, omuz omuza durmak, safları sıklaştırmak, mücadeleyi büyütme boynumuzun borcudur. ■

Kapitalist sistemin efendileri koronavirüse karşı değil işçilere karşı savaşıyorlar. Krizin faturasını işçi sınıfına kesiyorlar. Normal zamanlarda tepkiye yol açacak pek çok uygulama ve yasak yaratılan korku ortamı nedeniyle sorunsuzca hayata geçiriliyor. O nedenle yapacağımız en yanlış şey korona paniğine kapılmak, birbirimizden uzaklaşmak olur.

“Şimdi Hak Arama Zamanı Değil” mi?

Tuhaf zamanlardan geçiyoruz. Koronavirüs salgını konusunda yaratılan panik körüklenirken bazı sendika bürokratları çıkıp “bugün hak arama zamanı değil” anlamına gelecek cümleler kurabiliyorlar. İşten atılan, ücretsiz izne çıkarılan, açlığa ve yoksulluğa mahkûm edilen işçilere boyun eğmeyi öğütüyorlar. Ama salgını kullanarak işçilere dönük saldırılara son hız devam eden patronlara ve siyasilere tek laf etmiyorlar. Şimdi grev zamanı değil, mücadele zamanı değil bu efendilere göre! Peki, **salgın yokken farklı mı bakıyorlardı işçilerin haklarını almak için mücadele etmesine?** Elbette hayır. Mesela Cumhurbaşkanı Erdoğan “grevsiz bir toplum yarattık, kaosu engelledik” konuşmaları yaparken bu sendikacılardan ses çıkmadı. Türk-İş Genel Başkanı açıklık sınırının altında belirlenen asgari ücretin altına imza atarken, “uzasa işi karıştıracağız” demekten çekinmemişti. Ne yazık ki yeterince bilinçli ve örgütlü olmayan işçiler de hak mücadelelerine mesafeli yaklaşabiliyor. Bunun nedeni sadece koronavirüs paniği değil!

Avrupa’da 1800’lü yıllarda gelişen sanayiyle birlikte milyonlarca insan işçi haline geldi. Ağır koşullarda, günde 14-16 saate varan çalışmalarının karşılığında işçiler karınlarını bile doyuramıyorlardı. Çoluk çocuk tüm aile çalışmasına rağmen işçiler yine de aç kalıyorlardı. Bu kötü koşullar kaçınılmaz olarak işçilerin öfkesini arttırdı ve onları sermaye karşısında birlikte hareket etmeye zorladı. İşçilerin mücadelesi önce dayanışma sandıklarını sonra sendikaları ortaya çıkardı. Avrupa işçi sınıfı, sendikaların yasal olarak tanınması için 100 yıldan uzun bir zaman mücadele etti. Çalışma saatlerinin kısaltılması, asgari bir ücret belirlenmesi, grev hakkının tanınması için çetin mücadeleler verdi. İşçiler haklarını nasıl kazandıklarını evlatlarına da anlattılar ve mücadele deneyimleri kuşaktan kuşağa aktarıldı. Tam da bu nedenle bugün Avrupa’da “mücadele”, “sendika”, “direniş”, “grev” gibi yöntemler işçilerde olumsuz bir çağrışım yapmıyor. Mesela Fransa’da itfaiye işçileri greve çıktığında işçiler, “itfaiyeciler de greve mi çıkar?” demiyorlar. Toplumda greve destek olanların oranı yüzde 70’leri buluyor. Ya da İtalya’da yaratılan koronavirüs paniğine rağmen çalışmaya zorlanan Fiat-Chrysler işçilerinin greve çıkmasının

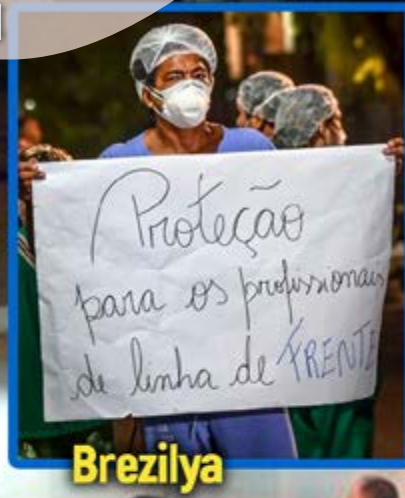
ardından pek çok sektörde fiili grevler yaşandı. İşçi ve emekçiler grevci kardeşlerine destek verdi.

Peki, Türkiye’de durum nedir? Siyasi iktidarın ve sermaye sınıfının yıllar boyunca yarattığı korkudan ve kafa karışıklığından dolayı, işçilerin bir bölümünde mücadele etmek, greve çıkmak “kaos” çağrışımı yapıyor. Kuşkusuz bunun başlıca nedeni yeterince örgütlü olmamaları, geçmişin deneyimlerini bilmemeleridir. Bu nedenle, üretimden gelen güçlerini kullanmak anlamına gelen grevi “karışıklık” olarak görüp uzak durabiliyorlar. Bu koşullarda, koronavirüs bahanesiyle sokağa çıkma yasakları uygulanması, sendikal faaliyetlerin durdurulması ve işçi eylemlerinin yasaklanması normal karşılanabiliyor.

Bunun başlıca nedeni sendikal bürokrasinin oynadığı uğursuz rol ve 12 Eylül 1980 askeri faşist darbesinin devam eden etkileridir. Türkiye’de 1960’lı ve 70’li yıllarda işçilerin mücadelesi doruğa çıkmıştı çünkü militan sınıf sendikacılığı anlayışını benimsemiş sendikalar vardı. Maden-İş fabrikalardaki işçileri örgütleyiyor, eğitiyor, sermaye sınıfı karşısında güçlü kılıyordu. Grev, bilinçli işçilerin en önemli mücadele aracıydı. İşçilerin örgütlülüğü, mücadeleci sendikaların varlığı patronların işini zorlaştırıyor, işçileri gönüllü olarak sömürmelerini engelliyordu. Oysa patronlar işçileri daha uzun saatler, daha düşük ücretlerle ve iş güvenliği gibi maliyetlere girmeyerek çalıştırmak istiyordu.

12 Eylül 1980 darbesi patronlara istediğini verdi. İşçi örgütleri, sendikalar kapatıldı. Grevler yasaklandı. Sendikacılar, deneyimli, öncü işçiler hapislere atıldı. Fabrikalar öncü işçilerden ve mücadeleci sendikalardan “arındırıldı”. Yeni kuşak işçiler baskı ve yasaklarla sindirildi, hakları ellerinden alındı. Bu koşullarda sendikal bürokrasi palazlandı, işçilerin mücadele azmini söndüren, baltalayan bir rol oynamaya başladı. Grev ve iş durdurma gibi yöntemler kötülendi.

Ama bu durum değişmez değildir. Bu gerçeğin farkında olan öncü işçiler UID-DER gibi işçi örgütlerinde bir araya geliyor, sınıfımızın deneyimlerini öğreniyor ve sendikalarında söz sahibi olmak için örgütlü mücadeleyi büyütüyorlar. **“Grev” işçileri değil, patronları ürküten bir araçtır. Biz diyoruz ki şimdi ve her zaman hak arama zamanı, mücadele zamanı! ■**

Brezilya

Kıtadan Kıtaya İşçiler Mücadeleden Geri Durmuyor

Brezilya'da Sağlık Çalışanlarından Grev

Brezilya'da hemşireler başta olmak üzere sağlık çalışanları işçi sağlığı ve iş güvenliği önlemlerinin alınmamasına karşı pek çok hastanede grevler gerçekleştiriyorlar. Koruyucu ekipmanların tedarik edilmemesini ve uzun çalışma saatlerini protesto eden sağlık işçileri, Devlet Başkanı Bolsonaro'nun çöken sağlık sisteminin üzerini örtmeye çalıştığını söylüyorlar. Nisan ayı itibariyle farklı bölgelerden pek çok hastane ve sağlık kuruluşunda gerçekleşen grevlerde işçiler, hastane çalışanları arasında ayırım yapılmaması talebini yükseltiyorlar. Doktorlar da salgın kapsamında gündeme getirilen ek ödeneklerin tüm sağlık çalışanlarını kapsamaması ve hastanelerdeki koşulların iyileştirilmesi için mücadeleye destek veriyorlar.

İşçiler sadece kendileri için değil hastaların maruz kaldığı kötü koşulların değişmesi için de mücadele ettiklerini belirtiyorlar. Asgari koşullara dahi sahip olmadıklarını söyleyen işçiler, henüz salgın gündemde değilken bile su, sabun, kâğıt havlu gibi en basit ihtiyaçlarının karşılanmadığını dile getiriyorlar. Bu koşullar altında, değil herhangi bir salgınla mücadele etmek temel sağlık hizmetlerini vermekte dahi güçlük çektiklerini belirtiyorlar. 12 saat dinlenmeye karşılık uzun süreli nöbetlere bırakıldıklarını söyleyen işçiler, yorgunluğun arttığını ve bağışıklığın zayıfladığını ifade ediyorlar. Sağlık çalışanları talepleri karşılıncaya kadar grevlere devam edeceklerini haykırıyorlar.

ABD'de İşçiler: Kârdan Önce İnsan!

Brezilya'nın yanı sıra ABD'de de sağlık işçileri çeşitli eylemlerle ülkedeki sağlık sisteminin yetersizliğini protesto ediyorlar. ABD'de on milyonlarca emekçinin herhangi bir sağlık güvencesi bulunmuyor. Bir yandan koronavirüs salgını ile yaygara koparan egemenler öte yandan sağlık hizmetlerinin kapsamını ve güvencesini genişletmiyor. New York ve Kaliforniya başta olmak üzere pek çok bölgede sağlık çalışanları koruyucu ekipmanların sayısının artırılması ve daha güvenli çalışma koşulları için mücadele ediyor.

İşçiler 17 Nisanda Amerikan Kongre Binası önüne taleplerinin yazdığı yüzlerce döviz bıraktılar. New York ve Kaliforniya'da ise hastane önlerinde bir araya gelerek taleplerini haykurdular. Pek çok bölgede salgına karşı önlem adı altında hiç zaman kaybetmeden OHAL ilan edilirken sıra işçi sağlığı için gerekli malzemelerin üretimine gelince öncelik patronların kârı oluyor. Koruyucu ekipman üretimi için ihale süreçleri uzuyor, patronlar kârları için yarışıyor. Sağlık çalışanları, dünyanın en zengin ülkelerinden biri olan ABD'nin maske, tulum gibi basit malzemeleri tedarik etmemesinin işçilerin hayatını hiçe saydığının bir kanıtı olduğunu ifade ediyorlar. İşçiler taşıdıkları dövizlerde egemenlere şöyle sesleniyorlar: "Biz çalışıyoruz, sen hasta ediyorsun", "Senin ceset torban olmayacağız", "Kârdan önce insan!"

Zimbabwe

Güney Afrika

Kenya

Afrikalı Sağlık İşçileri: "Kahramanlık Söylemini Bırakın, Taleplerimizi Karşılayın!"

Koronavirüse karşı önlem olarak söylenen "el yıkamak" Afrika'nın yoksul emekçileri açısından mümkün değil. Suya erişimin çok kısıtlı ve pahalı olduğu Afrika ülkelerinde hastaneler dahi sudan ve temel hijyen maddelerinden yoksun. Sağlık işçileri herhangi bir salgın durumuyla mücadele etmek bir yana temel sağlık hizmetlerini sağlamakta dahi güçlük çektiklerini belirtiyorlar. Sağlık işçileri, daha iyi çalışma koşulları ve temel hijyen kurallarını yerine getirebilmeleri için gerekli malzemelerin tedarik edilmesini istiyorlar.

Zimbabwe'de 25 Martta doktorlar, hemşireler ve diğer hastane çalışanları kişisel koruyucu malzemelerin temin edilmemesine karşı iş durdurdular. Hastanelerde suyun olmadığını, ilaç ve diğer ekipmanların verilmediğini söyleyen emekçiler, aynı zamanda risk ödeneği de talep ediyorlar. Kendilerine "kahramanlık" misyonu yüklenerek kötü koşullarda çalışmaya zorlanmalarının ikiyezülülük olduğunu belirtiyorlar. 15 milyonluk nüfusa sahip ülkede nüfusun yüzde 17'si bağışıklık sistemini çökerten HIV virüsüne maruz kalmış durumda. İşsizlik oranının çok yüksek olması ve yüzde 500'lere vuran hiperenflasyonla

birlikte işçiler ölümle burun buruna bırakıldıklarını ifade ediyorlar. Zaten sıtma, kolera, ebola derken bir de koronavirüs çıktı ortaya. Emekçiler, en temel sağlık önlemlerinin alınmadığını ve salgınların devam ettiğini, çalışma koşullarının çok ağırlaştığını belirtiyorlar.

Güney Afrika'da ise hükümetin olağanüstü uygulamalara geçileceğini ilan etmesinin ardından, 30 Martta başta sağlık işçileri olmak üzere kamu işçileri greve çıktı. 2018'de yapılan toplu iş sözleşmesine göre kademeli olarak zam artışı yapılacaktı. Fakat hükümet bu sözleşme şartlarını yerine getirmedi. Sözleşme şartlarının yerine getirilmesini isteyen işçiler hak gasplarına sessiz kalmayacaklarını gösterdiler. Bununla birlikte seyahat düzenlemesi ve koruyucu ekipmanlar ile ilgili taleplerini haykırarak isteyen hemşireler, polis müdahalesi ile susturulmak istendi. Plastik mermi ve göz yaşartıcı bombalar ile saldırıya uğrayan hemşirelerden ikisi hastaneye kaldırıldı. Koronavirüs ile mücadele etmek yalanıyla ilan edilen OHAL, hakkını arayan işçilere saldırmak için kullanıldı.

Kenya'da da benzer sorunlar yaşayan sağlık işçileri, iş yavaşlatma eylemleri yaparak iş güvenliği önlemlerinin alınması için mücadele ediyorlar. Kenya Ulusal Hemşireler Sendikası, 100 bin sağlık çalışanının büyük çoğunluğuna koruyucu malzeme verilmediğini belirtirken, salgınla ilgili hükümetten herhangi bir eğitim planının gündeme getirilmediğini dile getirdi. Hastane çalışanları, Şubat ayı ücretleri ödenmezse Nisan ayı içerisinde greve çıkacaklarını ifade ettiler. ■

Gölgeden Canavarlara Değil Işığa Bak!

■ İstanbul'dan bir işçi

Büyük, derin ve karanlık bir mağara, içinde insanlar. Korkuyla mağaranın duvarına bakıyorlar. Yüzlerini mağaranın ağızına dönemiyorlar, dışarıya çıkamıyorlar. Mağaranın dışında gelip geçen insanların, ağaçların, dalların gölgesi büyüyor, büyüyor ve mağaranın duvarına düşüyor. Canavarı andıran ürkütücü gölgeler dans ediyor duvarda. Mağaradakiler çok korkuyorlar, canavarların sadece gölge olduğunu, mağaranın dışında akıp giden apaydınlık bir yaşam olduğunu bilmiyorlar.

Gerçek zannedilenin gerçek olmayabileceğini düşünen bir filozof, gösterilene inanmayıp görünenin arkasına bakmak gerektiğini binlerce yıl önce yukarıdaki örnekle anlatmak istemiş. Mağaradaki insanlar dışarıdaki yaşamın aydınlığını bilseler aslında dışarı çıkmak isterler. Oysa korkular, önyargılar engeldir buna. Peki, bugün de beynimize yerleştirilen korkular ve önyargılar engel olmuyor mu gerçeğe ulaşmamıza?

Kapitalist bir dünyada yaşıyoruz. Kapitalizm insanın insanı sömürdüğü, paranın yüceltildiği, doğanın yıkıma uğratıldığı, savaşların bitmediği, gerçek mutluluğun ve özgürlüğün olmadığı, eşitsizlik, adaletsizlik üreten çarkı bozuk bir düzendir. Kapitalizm “mağarasında” anlamlı, güzel bir yaşam yok. Oysa bu mağarayı yıkıp karanlıktan aydınlığa uzanmamız mümkün. Ama egemenler bunu engellemek için, düzenlerini korumak için ellerinden gelen her şeyi yapıyorlar.

Ne yazık ki pek çok işçi kardeşimiz gölgelerin canavar değil sadece gölge olduğunu söyleyenlere inanmıyor. O gölgeleri kullananlara, o gölgelerden nemalananlara yani düşmanlarına kulak veriyor. Televizyonlar, ekranlar, bu ekranlara doluşan işçi düşmanları hiç durmaksızın yalan söylüyor, zihinleri bulandırıyor. “Uzmanlar”ın ve “büyük merkezler”in aslında sermaye düzeninin çıkarlarını savunduğu görülmüyor.

UİD-DER’li deneyimli bir işçi şöyle anlatmıştı: “Genç bir işçiyken televizyondaki haber ve tartışma programlarını dikkatle dinlerdim. Dinlediklerime inanırdım. Programlara çıkan o insanların bilgili olduğunu düşünür, saygı duyardım. Ertesi sabah işe gittiğimde onlardan dinle-

diklerimi arkadaşlarıma anlatırdım. Farklı bir görüş ileri sürenlere ‘sen televizyondaki uzmanlardan daha mı iyi biliyorsun’ diye kızardım. Ama UİD-DER’le tanışınca dinlediğim o adamların ne kadar cahil olduğunu, ne kadar rahat yalan söylediğini, kimin çanak yalayıcısı olduğunu anladım. Bizim sınıfımızın çıkarlarıyla alâkası olmayan fikirler savunduklarını gördüm. Televizyonla arama mesafe koydum ve gerçekten bilinçlenmeye, anlamaya başladım.”

UİD-DER’li bir başka işçi ise yıllar önce başına gelenleri şöyle anlatmıştı: “UİD-DER’de örgütlendikten sonra öğrendiklerimi tüm işçilere anlatmak, kendim nasıl değiştiysem onları da değiştirmek istiyordum. Fabrikadaki ve mahalledeki arkadaşlara hep aynı şeyleri anlatıyordum. Nasıl sömürülüyoruz, patronlar kıdem tazminatlarımıza nasıl göz dikmiş, özel istihdam büroları ne anlama geliyor, iş kazalarının nedenleri... Ne anlatmam gerekiyorsa onları anlatıyordum. Ama arkadaşlarım çoğu kez benim anlattıklarımı ciddiye almadıklarını, bana inanmadıklarını belli ediyor hatta açıkça söylüyorlardı. Sonra bir gün, sendikamızın bir etkinliği vesilesiyle, aynı şeyleri televizyon kameralarına anlattım. Televizyon programını izleyen fabrika ve mahalle arkadaşlarımdan tümü beni aradı. ‘Seni dikkatle dinledik, sana hak verdik, çok doğru söyledin, ne güzel anlattın, tam da bunların konuşulması lazım’ dediler. Onlara ‘ulan ben bunları size hep anlatıyordum. Şimdiye kadar söylediklerimden farklı bir şey mi söyledim? Keramet televizyonda mı sizin için?’ diye sordum. Mahcup oldular.”

UİD-DER’li işçiler olarak savaşa dikkat çektiğimizde “hani savaş nerede?” diyen işçiler bugün 9 yıldır Suriye’de yüzbinlerce insanın öldüğünü görüyorlar. AKP iktidarının işçilere saldırılarından bahsettiğimizde inanmayanlar bugün bu saldırıların etkilerini yaşıyorlar. Kriz var dediğimizde “ne krizi” diyenler “krizin faturası niye bize kesiliyor” diye tepki gösteriyorlar. Bugün “koronavirüs ekonomik çöküşün üzerini kapatmak için abartılıyor, asıl tehlike kapitalizmdir” dediğimizde şaşırınlar, yarın gerçeği tüm açıklığıyla görecekler. Yeter ki biz gölgeden canavarlara değil gerçeğin ışığına bakmaya devam edelim. ■

■ Mersin’den bir işçi

Başta AKP hükümeti ve ona yakın sermaye kuruluşları olmak üzere bütün sermaye çevreleri, işveren örgütleri “yerli ve milli” sloganını ağızlarından düşürmüyorlar. Bir zamanlar “baş ağrısına, diş ağrısına bütün dertlere deva Aspirin” sözü vardı. Aynı onun gibi, şimdi de “yerlilik ve millilik” meselesini bütün dertlere çare olarak pazarlıyorlar. Yıllardan beri tekrar ettikleri “yerli malı yurdun malı herkes onu kullanmalı” sloganını, sanki Amerika’yı yeniden keşfetmiş gibi bu kez daha yüksek sesle haykırıyorlar.

Neden peki, neden yerli malı kullanmalıyız? Çünkü eğer yerli malı kullanırsak diyor patronlar ve hükümet, paramız içerde kalır, ülke dışına çıkmamış olur. Patronlarımız daha fazla kazanır, onlar daha fazla kazanırsa daha fazla işyeri açar, daha fazla işçi çalıştırır, daha yüksek ücret öderler. Eğer bizler “yerli-milli” patronlarımızın fabrikalarında, gene bizlerin kanımız, canımız pahasına ürettiğimiz şeyleri tüketirsek, hatta kimi zaman fedakârlık eder daha düşük ücrete çalışır onların dış ülke patronlarıyla rekabetine yardımcı olursak, ülke kazanır, patronlar kazanır ve biz kazanırız. “Büyük Türkiye” oluruz. Böyle diyor ve buna da inanmamızı istiyorlar tabii.

Peki, inanalım mı? Gerçek durum nedir? Yani bizlere “yerli-milli” mallar kullanın, icabında fedakârlık edin, zam istemeyin diyen patronların kendileri yerli ve milli olmanın gereklerine uyuyorlar mı? Gerçekler hiç de bize söyledikleri gibi değil. “Ele verir talkını, kendi yutar salkımı” sözünde olduğu gibi, bizim kulağımıza sürekli “yerlilik-millilik” sloganını haykırınlar için bakın kendi gazeteleri ne yazıyor: “Son yıllarda özellikle iç pazarda güçlü hale gelen Türk şirketlerinin gücünü yurtdışına da yayma isteği dikkat çekiyor. Bazı şirketlerin ise maliyet avantajıyla çıktığı yurtdışı yatırımlarında iddialı hale geldiği görülüyor.” Anlaşıyor ki kârlarını katlayıp sermayelerini büyüten patronlar yurt içinde yeni fabrikalar açıp, “yerli ve milli işçileri” çalıştırmak ve işsizliği azaltmak yerine, maliyet avantajı sağladığı için Latin Amerika, Afrika, Ortadoğu, Asya ve Uzak Asya ülkelerine yatırım yapıyorlar. Fabrika açıyor, oradaki işçileri daha ucuza sömürüyorlar.

14 Mart 2017 tarihli Fortune Turkey dergisinin yazdığına göre; yurtdışındaki Türk sermayeli fabrika sayısı 300’e dayandı. E, “paranın vatani” bir de “dini imanı olmaz” diye boşuna denmemiş.

Patronların tüm derdi kâr etmek ve sermayelerini büyütmektir. Bize “yerli-milli” mavalı okuyan sermaye sınıfı, bütün dünyayı alt vurup üst çıkıyor. Ünlü Amerikalı ve Avrupalı şirketler, cep telefonundan spor ayakkabılarına kadar sayısız ürünü Çin ve Güney Asya ülkelerinde üretiyorlar. Çünkü işgücü daha ucuz, işçileri daha fazla sömürüp kârlarını artırıyorlar. Bize “yerli ve milli” nutukları atan Türkiyeli patronlar da aynı yoldan gidiyorlar. Daha ucuza çalıştırıp, daha fazla sömürüp, daha da semirdikleri için yurt dışına yatırım yapmayı ihmal etmiyorlar. Bedenleri artık ulusal sınırlara, pazarlara sığmayan patronlar; söz konusu kendi kârları olunca, işlerini “yerli-milli” hikâyesine takılmadan hallediyorlar. Onların böylesine zenginleşmesini sağlayan biz işçilerin payına ne düşüyor peki? Daha güvenceli bir iş mi, daha yüksek ücretler mi, daha fazla sosyal hak mı? Hangisi? Yoksa hiçbiri mi? Evet doğru, hiçbiri. Biz zenginleşirsek hepimiz zenginleşiriz, işsizlik de biter, enflasyon da azalır, ücretler de düzeler diyenler, yalan söylüyorlar.

Kaderimiz ortak diyenlerin, “yerli ve milli” olmaktan bahsedenlerin koronavirüs salgınında bizleri nasıl işten attığını, ücretsiz izne çıkartarak açlığa ittiğini gördük. “Önce Türkiye” diyenler, “hep birlikte büyük Türkiye” olmaktan bahsedenler, fedakârlık isteyenler bizleri soyup soğana çevirdiler. Onlar Karun kadar zenginleşti, bedenleri yurt içine sığmadı, yurt dışında yüzlerce fabrika açtılar. Sonuç ne peki? İşsizlik azaldı mı? Ücretler yükseldi mi? Enflasyon düştü mü? Hayır! Koca bir hayır! Koronavirüs perdesiyle kapatılan krizden dolayı işsizlik şimdiden 8 milyonu aştı. “Yerli ve millilikten” dem vuranlar, ücretsiz izinleri yasalastırdılar. Hepimizi asgari ücretin altında bir gelire mahkûm ettiler. Yarı aç yarı tok yaşayın, bu sizin kaderiniz diyorlar.

Demek ki egemenlerin bütün dertlerin çaresi olarak sunduğu “yerlilik-millilik” mavalı, bizi aldatmak ve oylamak içindir. ■

Koronavirüs Önlem Paketini AÇIKLIYORUZ!

■ Kocaeli/Gebze'den bir grup petrokimya işçisi

Açıklanan ekonomik kalkan paketinden patronlara yağlı ballı teşvikler verileceği, zararlarının karşılanacağı müjdesi çıkarken, işçi ve emekçilere ise bol dua, dilek ve temenni kaldı. Biz de oturup kendi önlem paketimizi hazırladık, buyurun:

1. Televizyonlarda pek çok ünlünün koronavirüse yakalandığı haberleri veriliyor. Varsa yoksa korona bulaşan ünlü haberleri. İşçiler ise fabrikalarda çalışmaya devam ediyor. Bu haberleri okuyunca şöyle düşündük: Bu virüsten sıradan vatandaşlar olarak korkmamalıyız, panik yapmamalıyız. Anlaşılan o ki asgari ücret alan biz işçilere, emekçilere, yani fakirlere değil, bu virüs meşhurlara, zenginlere ve artistlere bulaşan bir virüs. Dolayısıyla artist, zengin ya da meşhur değilseniz korkmanıza da gerek yok.

2. Koronavirüs en fazla televizyonlardan bulaşıyor, daha da hızlı sosyal medyadan yayılıyor. Bu araçlarla temasınız sürdükçe Allah korusun, virüs bulaşmayan milyonlar akıl sağlığını yitirecek! Demek ki bu dönemde televizyonları kapatmak, sosyal medyadan uzak durmak, alacağımız öncelikli önlemlerimizdir.

3. Paketimizdeki diğer bir önlem önerimiz ise olanak yaratıp, etrafımızdaki insanlarla yüz yüze görüşmektir. Bu önlem, yaratılan panik havasını etkisiz hale getireceğinden sosyal psikolojimize çok iyi gelecektir. Dostlarla, arkadaşlarla çeşitli nedenlerle yüz yüze görüşemiyorsak hiç değilse telefonla arayarak görüşmeliyiz. Bu tür iletişim kurarak o arkadaşlardan haberdar olup, gerçekte etraflarında neler olup bittiğini öğrenebiliriz. Çünkü biz dayanışma ile ayakta duran insanlarız.

4. Yüksek katlardan siyasetçilerin aldığı önlemlerden anlaşıldığına göre virüs 20-65 yaş arası insanlara bulaşmıyor. Özellikle fabrika işçilerine çok seyrek bulaşmıyor. Mesela 20 yaşındasınız ama işsizsiniz, virüs o zaman bulaşmıyor. Bu durumda hemen bir işe girmeli ya da tanıdık bir işyerinde kendinizi çalışıyor olarak göstermelisiniz. Virüs çalıştığınızı anlıyorsa size bulaşmayacaktır. Ayrıca bu süreçte işyeri kapanmış olan küçük esnafa, evden çalışma bahanesiyle aslında işten çıkarılmış olan beyaz yakalı çalışanlara acilen bir fabrikada mavi yaka olarak

iş bulmalarını, mümkünse ofislerden inip üretime girmelerini, bu sayede olası bulaşma riskinden kurtulmalarını öneririz.

5. Bu madde de beslenme “sistemimiz” üzerinden olsun. Bilindiği gibi bugünkü ücretle işçilerin çoğu yoğun olarak makarna tüketir. İşte bu “bilimsel” nedenle işçilerde diğer kesimlere oranla çok daha az sayıda virüs vakası ortaya çıkıyor. Fabrikaların sürekli çalışması da bu yüzden olmalı. Bu durumda makarnanın virüse karşı sihirli bir etkisi olduğu sonucuna varabiliriz. Hatta önleyici tıp bakımından iyileştirici bir etkisi olduğunu dahi iddia edebiliriz.

6. “Sosyal Mesafe” başlığımızda çok mühim önlemler öneriyoruz. İşçiler, emekçiler olarak sosyal mesafeyi mutlaka korumamız gereken kesimleri şöyle sıralayabiliriz. En başta patronların ayakçılığını yapan siyasetçilerle, onların partileri ile aramıza mutlaka sınıfsal/sosyal mesafe koymayı bilmeliyiz. İki, her gün biz işçileri sömüren patronlar sınıfı ile sınıfsal/sosyal mesafeyi ivedilikle korumalı ve bunlardan “önlem, tedbir” adı altında gelebilecek her tür saldırıya karşı uyanık olmalıyız. Asla unutmamalıyız, onlar patron sınıfı, biz işçi sınıfıyız. Üç, patronlar ve siyasetçilerin düzenini koruyan, yürüten yüksek bürokratların tıynetini bilmeli ve onlardan gelecek sözde bilimsel görünümlü her öneriye, teklife karşı uyanık olmalıyız. Dört, elbette maaşlarını bizim aيداتlarımızdan alan, bizim içimizden çıkıp sırtımıza binmiş olan sendika bürokratlarını da unutmamalıyız. Sosyal mesafemizi mutlaka korumalı ve mümkünse tez elden bunları başımızdan defetmeliyiz.

7. Önlem paketimizde son olarak çok mühim bir başlığımız kaldı: “Televizyon izlemezsek, nasıl öğrenip nereden haber alacağız?” diye soran işçi kardeşlerimiz olacaktır. Yukarıdaki önlemlerimize kulak verip televizyonlarını kapatan evlerde, en önemli haber ve yorum kaynağımız olan İşçi Dayanışması gazetesini okumayı, çevremizdeki gelişmeleri İşçi Dayanışması'na yazmayı, İşçi Dayanışması'nın gündeme getirdikleri üzerinden sohbetler etmeyi ve daha fazlası için de örgütümüz ÜİD-DER'in internet sitesini sıkı bir biçimde takip etmeyi öneririz. Bu esnada sıcak çay ikramı sosyal yakınlığımız ve sınıf birliğimizin gelişmesi bakımından çok önemlidir. ■

ACILAR VE SEVINÇLERE DAİR

Şiirler vardır
Acıları dile getiren
Şiirler vardır
Senin, benim, onun
Hüzünlerimizi biriktiren.

Düşün
Sen dışarda göğüs germektesin
Sevdalın içerde kucaklamakta
zorlukları
Yürekleriniz buluşur ortak
dizelerde

Özleminiz çağıldar
Geçmiş, gelecek günler
Gözlerinizde yaşar.

Acı ve sevinç
Birbirinin ikiz kardeşi
İkisiyle de yaşamayı
öğrenmeliyiz.

Hüner
Acılı günlerde bile
Umudu yitirmemek geleceğe
Bereketli yağmurlara
dönüştürmek
Kara bulutları.

Üstelik
Söz vermiştik seninle
Akıtmaya sevinci
Mirasyedi hovardalığıyla
Dost gönüllere.

Acı ve sevinç
Birbirinin ikiz kardeşi
İkisiyle de yaşamamanın tilsimi
bizde

Acılar dayanıklılığımızdır bizim
Sevinçler yarına umudumuz
Günler biraz zor gelse de

Karanlıklar tanrısı söndüremez
ateşimizi

Sevinci biriktirir
Kara gün cimriliğiyle
Çoşturur çayları
Okyanusları köpürtürüz!

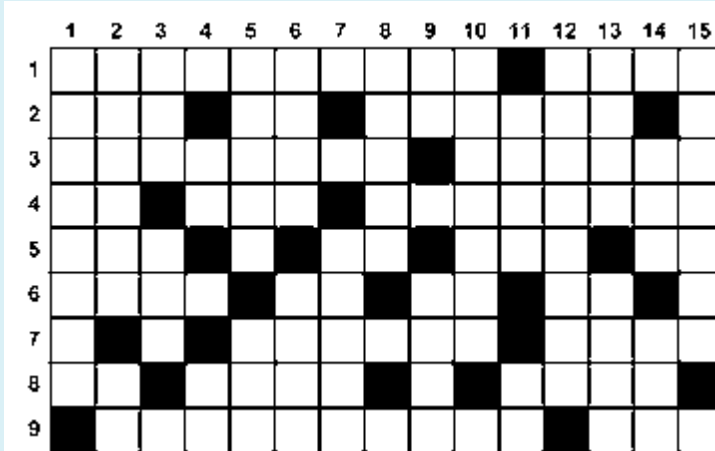
Yüreğimizde, ellerimizde,
bilincimizde

Büyülü bir hüner var
En derin acıları bile
İnançlı bekleyişlere
dönüştürürüz...

Tarih ana
"Neşeli ozanlar" demiş bize
Direnc tomurcukları açtırırız
Dost gönüllerde!

Elif Çağlı

İşçinin Bulmacası

Soldan Sağa

- İsyen. Yüz.
- Olağandan daha hacimli. Güney Afrika Cumhuriyeti'nin plakası. Resim yapan sanatçı.
- Çocuklarda D vitamini eksikliğine bağlı olarak oluşan bir kemik hastalığı. Kuzey ve Güney Amerika'yı ayıran kanal.
- Milimetrenin kısaltması. Su karıştırılmamış içki. Her katında daireler bulunan yüksek yapı.
- Tatlı karışı. İlave. Çok taneli bir meyve. Nazi askeri polis örgütü.
- Su kıyısında yapılmış büyük, görkemli ev. Televizyonun kısaltması. Şaşma, şaşkınlık bildiren bir söz. Demir elementinin simgesi.
- S, z gibi sesleri kusurlu söyleyen kimse. Gereğinden çok yemek yiyen.

- Müzikte bir nota. Yerölçümünde uzaktan gözlenen geometrik biçimli tahta lata. İslam inancına göre cennet ile cehennem arasında bir yer.
- Yunan mitolojisinde tanrılardan ateşi çalıp insanlara veren titan. Çok küçük parçacıklara bölünmüş olan herhangi bir madde.

Yukardan Aşağıya

- İşçilerin birlik, mücadele ve dayanışma günü.
- Ortadoğu'da konuşulan kadim dillerden biri. Sicim.
- Çubuğa geçirilerek pişirilmiş olan et. Uluslararası Çalışma Örgütü'nün kısaltması.
- Duman lekisi. Molibden elementinin simgesi.
- Meksika'da yaşamış kadim bir halk. Metal saplama.
- Seküler. Yaprakları salata olarak yenen baharlı bir bitki
- Bir kimsenin oğlu veya kızı, çocuk.
- Akarsu, nehir.
- Müzikte do ve mi arasındaki nota. Hayvanların ensesinde veya boyunda bulunan uzun kıllar.
- Yapraklarından sebze olarak yararlanılan bir bitki.
- Epilepsi. Bir işte başta gelen.
- Futbolda orta uç oyuncu.
- Cemaate namaz kıldırın kimse. Boyut.
- Soğurma. Tanımlanamayan uzay cisimleri için kullanılan kısaltma.
- İnsanı veya yükü bir kattan diğerine taşıyan araç.

Geçen Bulmacanın Çözümü

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15
1	K	L	M	A	T	O	L	O	J	I	K	O	X		
2	O	S	N	R	Q	N	A	R	M	A	A				
3	R	I	Y	A	K	A	R	U	R	E	Y	E	R		
4	O	M	A	A	K	Ö	R	G	Ü	A	L	A			
5	N	N	E	Y	A	R	O	F	A	N					
6	A	G	S	I	A	S	A	N	S	A	R	T			
7	A	B	L	A	A	Y	P	I	N	T	I				
8	E	R	I	A	S	I	M	I	L	Q	N				
9	S	P	E	K	Ü	L	A	S	Y	Q	N	A	N		

Helen Uğruna mı Yakılıp Yıkıldı Troya? Yoksa...

Antik ismi Hellespontos! Yani Helle'nin Denizi... Asya'yı Avrupa'ya bağlayan, püfür püfür esen rüzgârlı tepelerinde yeşil çam ağaçları ve zeytinliklerle bezeli Çanakkale Boğazı'dır Hellespontos. Nice efsane anlatılır bu boğaza dair. İnsanlar antik çağlardan beri boğazın bir kıyısından ötekine geçip durmuşlar. Binlerce yıl öncesinden başlamış göçler, savaşlar... Büyük donanmalar, ordular kurulmuş iki kıtanın kapısını açan kilidi ele geçirmek için. İşte bu kilit nokta, antik Troya kentidir. Homeros'un koca İlyada Destanı, Troya'nın destanıdır. Bundan 3500 yıl önce, Yunanistan'dan gelen Akhalar Troya'nın kapısına dayanır. Rivayet odur ki Troyalılar, Akha Kralı Menelaos'un güzeller güzeli karısı Helen'i kaçırmıştır! Mykene Kralı Agamemnon, kardeşinin öcünü almak ister, başkomutanlığında tüm Akha krallıklarının güçlerini birleştirerek bir ordu toplar. Helen, savaşın nedeni olarak gösterilir...

Egemenler her zaman savaşların sebebini kişiler ve kişilerin hırsları üzerinden açıklarlar. Ta antik dönemden beri gerçekler hep saklanır, insanların bilinçleri yalanlarla çarpıtılır. Troya, yıllarca süren savaşla yakılıp yıkıldı. Neden? Akhalar sırf Helen için mi yıllarca savaştılar? İnsan "ne Helen'miş yahu" demekten kendini alamıyor ama o sadece bir bahaneydi, amaç Troya'nın zenginliğini yağmalamaktı. Troya boğazın kilit noktasında kurulan zengin bir devlettir. Arkasında bolluk, uygarlık kaynağı olan Anadolu vardı. Tunç ve demir madenleri iştah kabartıyordu. Antik Yunanları Anadolu'ya çeken de tarihin ilerleyişinde büyük önemi olan, çağlara isimlerini veren bu madenlerdir; tunçtur, demirdir, diğer zenginliklerdir.

Daha yakın zamanlara gelelim. Mesela Birinci Dünya Savaşı... Bir Sırp milliyetçisi Avusturya-Macaristan arşidükünü öldürdüğü için mi savaş başladı? 4 yıl süren, 18 milyon insanın canını alan bu savaşın nedeni bir prensin öldürülmesi olabilir mi? Okul kitaplarında böyle yazıyor. Oysa Troya savaşının nedeni Helen olmadığı gibi, bu savaşın nedeni de prens değildi. İngiltere, Fransa, Almanya gibi büyük güçler dünyayı yeniden paylaşmak, pazar ve yatırım alanlarına el koymak istiyorlardı. Emperyalist güçler arasında biriken çelişki ve gerilim sonunda patladığında, bu savaşın suçu bir Sırp milliyetçisine yıkıldı.

Egemenlerin çıkarları temelinde yazılan resmi tarihe bakarsak İkinci Dünya Savaşı'nı "çılgın, manyak" Hitler çıkarmıştır! Sırf kendi hırsı ve tutkusu yüzünden! Bir çılgının dünyayı ateşe verdiğiğine inanmamızı istiyorlar! Bir bakalım öyle mi? 1929'da kapitalizm büyük bir krizle sarsılmış, on milyonlarca işçi işsiz kalmış, Almanya gibi ülkelerde enflasyon roket hızıyla fırlamış, toplumda hoşnutsuzluk doruğa ulaşmıştı. İşte bu ortamda Hitler, umutsuzluğa kapılan insanları arkasına takmayı başardı. Alman sermaye sınıfı Hitler'i hararetle destekliyordu. Çünkü Almanya Birinci Dünya Savaşında istediğini alamamıştı. Alman egemenler, dünya pazarlarını ele geçirmek, üstünlük kurmak için Hitler öncülüğünde 70 milyon insanın canına mal olan savaşı ateşlemiş oldular.

Egemenler, toplumu kendi planlarına ikna etmek için sürekli yalan söyler ve hatta komplo kurarlar. Bir düşünelim: ABD'li egemenler, savaşı toplumda meşrulaştırmak için ne olduğu ve nereden geleceği belli olmayan "uluslararası terörizm!" düşmanını icat etmediler mi? Televizyon kanalları sabah akşam demeden, Bin Ladin diye bir adamı halkın gözüne soktular, beynine kazıdılar! Daha sonra "kimyasal silahlarla dünyayı tehdit eden Saddam"ı Ladin'in yanına eklediler. Böylece Amerikan halkının tehlikede olduğuna dair toplumda bir algı yarattılar. Emekçilerin zihnini felç eden ABD'li egemenler, bugün tam bir cehenneme dönmüş olan Orta-doğu'daki savaşı başlattılar. Üstelik Afganistan ve Irak'a barış ve demokrasi götüreceğiz diyerek bu emperyalist savaşı masum göstermeye çalıştılar.

Troya'dan günümüze bilim ve teknoloji çok gelişti. Bu sayede günümüzün egemenleri halkın bilincini daha kolay esir alabiliyorlar. Ama sonuçta yaptıkları şey aynı: Yalanlarla, komplolarla örgütsüz insanları yanıltıp arkalarına takıyorlar. İnsanları ölmeye ve öldürmeye gönderiyorlar. Salgın diyerek, işten atılan on milyonlarca insanın suskun kalmasını, eve kapanmasını sağlıyorlar. Bu bakış açısıyla, egemenlerin koronavirüsü neden bir korkutma aracına dönüştürdüğünü sorgulayalım. Basit bir soruyla bitirelim: **Çıkarları için çağlar boyu yalan söylemiş, insanları aldatmış egemenlerin bugünkü temsilcilerine inanmalı mıyız? ■**

İki Şehrin Değil, İki Sınıfın Hikâyesi

“Zamanların en iyisiydi, zamanların en kötüsüydü.

Hem her şeyimiz vardı, hem hiçbir şeyimiz yoktu.” Charles Dickens, İki Şehrin Hikâyesi romanına bu cümlelerle başlıyordu. 1700’lü yılların son dönemecinde, iki ülkenin iki şehrinde geçiyor roman; Paris ve Londra’da. Fakat sanki 250 yıl önceyi değil de bugünü anlatıyor.

O dönem Fransa ve İngiltere krallıkla yönetiliyordu. Her iki ülkede de krallar, toprak sahipleri, aristokratlar yani kendilerine “soylular” diyen egemen sınıf, emekçi kitlelere yeryüzünde cehennemi yaşatıyordu. Sokaklarda aynı tablo hâkimdi; “Korkunç bir değirmende tekrar tekrar öğütülen insan örnekleri her köşe başında titriyor, her kapıdan girip çıkıyor, her pencereden bakıyordu. Onları öğüten değirmen, gençleri yaşlandıran değirmendi. Çocukların yüzleri yıpranmış, konuşmaları ciddiydi. Ve onlarda, bu yaşlanmış yüzlerin her kırışığında derin izler açan tek bir şey okunuyordu: AÇLIK”

İki şehirde de emekçi halk devlete, kiliseye ve krala vergi ödemek zorundaydı. Açlıkla ve salgın hastalıklarla boğuşan halktan zorla vergi alan iktidar sahipleri ise saray harcamalarının artmasından hiç rahatsızlık duymuyorlardı. Gününü zevk ve sefa içinde geçiren, bir elleri yağda bir elleri balda devlet adamlarında her şeyin illebet böyle gideceği düşüncesi hâkimdi. Halkı paçavra olarak görüyorlardı. At arabaları ve uşakları eşliğinde son sürat yol alırken ezdikleri insanlar onlar için atlarını kirleten bir çamurdan farksızdı. Ölülerinin ardından feriyat eden yoksullar, onlar için uluyan köpeklerden başka bir şey değildi. Ölülerine mezar taşı dilenenler, onlar için kara deliklerde yaşayan fare sürüsüydü. Soyluların kibirli acımasızlığı, yoksulluğa ve aşağılanmaya maruz kalan halkı sindirmeye yetiyor görünüyordu. Fakat bu devran hep böyle sürüp gidecek sanan efendiler yanılıyordu. Yoksul varoşlarında öfke ve kin içten içe birikiyordu.

En sefil şartlarda yaşamak ya da kayalığın tepesinde yükselen hapisanede tutsaklık ve ÖLÜM! İnsan olmak bu ikisi arasında seçim yapmak mıydı? Bu iki seçeneğin dışında bir seçenek daha olmalıydı. Daha önce akıllarının ucundan bile geçmeyen bir seçenektir bu: Kralların iktidarına son vermek! Yıllarca itaat eden, boyun eğen, susan

emekçi kitleler nihayet “artık yeter” demişti. Fransa’da 1789 devrimi başladığında, adeta emekçilerin öfke seli sahne aldı. Korktukları, sorgusuz hizmet ettikleri soylu sınıfının bir gün kendilerinden merhamet dileneceğini kim bilebilirdi? Gerçekten de şimdi görgüsüz bir bolluğun içinde yaşayan hükümdarlardaydı korkma sırası... Çünkü bir böcekten farksız gördükleri yoksullar tarafından alaşağı edilmişlerdi.

Peki ya bugün? Bugünün egemen sınıfı olan burjuvazi zamanın sözde soylularından farklı mı yaşıyor? Farklı mı düşünüyor? İktidar sahipleri için emekçi kitlelerin yaşamı bugün çok mu değerli? Mesela şu an üretim ve teknoloji çok gelişmiş durumda. Fakat yine de açlık ve sefalet insanlığın peşini bırakmış değil. Birçok hastalığı tedavi edebilecek ilaçlar ve tıbbi malzemeler mevcut. Fakat insanlar hâlâ tedavi edilebilecek basit hastalıklardan ölüyor. Avrupa’nın göbeğinde çocuklar sadece tarihi romanlarda kaldığı düşünülen raşitizm, kızılçık, iskorbüt gibi hastalıklara yakalanıyor.

En zengin 8 kişinin serveti dünya nüfusunun yarısının gelirin eşit! Bu nasıl dünya? Dünya nüfusunun çoğunluğunu oluşturan emekçiler sefalet koşullarında yaşıyor. Üç milyar insanın su ve sabuna ulaşamaması sefalet değil mi? Ya 2 milyar insanın açlık koşullarında yaşamaması? Ve bu adaletsizlik gün geçtikçe daha da belirginleşiyor. **Koronavirüs bahanesiyle 500 milyon insanın açlığa mahkûm olacağı, haziran ayına girmeden 200 milyon işçinin işten atılmış olacağı söyleniyor. Bunlara ailelerini de ekleyelim! Yani kapitalist krizin bedeli yine işçi sınıfına ödetiliyor.** Üzerinden asırlar geçmesine rağmen dünyanın her yerinde Charles Dickens romanlarını anımsatan manzaralar çoğalıyor.

Aynı gök kubbenin altında adeta iki farklı dünyada yaşıyoruz. Biz ve onlar... İşçi sınıfı ve patronlar sınıfı... Bugünün efendileri işçi sınıfını varlık içinde yokluğa hapsetiyor. İşçi ve emekçiler korkutulup evlerine kapanmaya zorlanıyor. Korkunun aç karınları doyurmadığı elbet görülecek ve kapitalizme olan öfke dünyanın dört bir tarafında açığa çıkacak. Geçmişte ezilenlerin sabır taşı nasıl çatladıysa yarın da aynısı olacak, yer yerinden oynayacak! ■

İnsanlık Gün Ortasında Karanlığa Mahkûm Değil!

Doğanın ve yaban hayatının yok edilmesiyle artan salgın hastalıklar... Savaşlarda, göç yollarında yitip giden milyonlar... Dalgaların sahillere vurduğu bebekler... Sizce de kapitalist sömürü düzeni sapır sapır dökülmüyor mu? İnsanlığı doyurabilecek imkân varken elimizde; işsiz kalıyoruz, yoksulluk çekiyoruz, hastalıktan ölüyoruz. Aşılari çoktan bulunmuş olmasına rağmen çiçek, kızamık gibi basit hastalıklardan ölüyor çocuklarımız. “Bir öyle şaşılasi dünya ki burası” diyor Nâzım Usta bir şiirinde, çürümüş düzeni şöyle ifade ediyor; “balıklar kahve içeren çocuklar süt bulamıyor. İnsanları sözle besliyorlar, domuzları patatesle...”

Evet, şaşılasi bir dünyada yaşıyoruz. Koronavirüs üzerinden oluşturulan atmosferle, felaket filmlerini aramaz hale geldi dünyamız. Egemenler bir kez daha karanlığa boğuyorlar zamanı... Sanki koyu bir sis sarmış da dünyamızı, adeta gün ortasında karanlığı yaşıyoruz. İnsanlar yalnızlaştırılıyor, topluma güvensizlik aşılanıyor. Kapı komşularımıza, tezgâh arkadaşlarımıza, ailemize... Hemen herkese şüpheyile bakar olduk. Derdimizi, dermanımızı konuşamaz olduk.

İçinden geçtiğimiz süreç zor ve kahırlı, manzara karanlık. Ancak insanlık, karanlık ve kasvetli günlere ilk kez şahit olmuyor. İnsana insan bile denmediği zamanlar gördü bu dünya... Mesela kölelik düzeninin hâkim olduğu Roma’da... Yüzyıllar önce Roma’da kölelere insan demez, konuşan hayvan dermiş zamanın efendileri... Gladatörler yani savaşçı köleler efendileri eğlendirmek için birbiriyle ya da vahşi hayvanlarla dövüşürülmüş. “Öldür, öldür!” tezahüratlarıyla süren bu gösteriler, kölelerden biri ölmeden de bitmezmiş. Hal buyken bıraktık isyan etmeyi, kölelerin “Hayır” demeyi dahi bilmediği düşünülürmüş. Ancak böylesi bir dönemde bile sınıfsız ve sömürsüz bir dünyanın hayalini kurmaktan geri durmamış köleler... “Güneş Ülkesi” demişler hayallerindeki dünyaya ve uğruna destansı mücadeleler vermişler. Spartaküs ve arkadaşlarının köle isyanları, Roma’yı derinden sarsmış. Yüzyıllar geçse bile ilham vermeyi sürdürür bu destan. Özgürlük dolu bir dünyanın hayaliyle yanıp tutuşan yürekler, bugün bile, zulmün önünde eğilmemeyi ilk ondan öğrenirler; “kölenin ruhunu özgürleştiren ölümsüz Spartaküs’ten!”

İnsanlığın dehşetli acılar çektiği zamanlar gördü bu dünya... İtalya’da Mussolini, sonra Almanya’da Hitler... 1920’lerden itibaren birer birer faşizm belası musallat edildi halkların başına. Binlerce insan gaz odalarında yakıldı, katledildi. Egemenlerin çıkarları uğruna birincisi yetmezmiş gibi İkinci Dünya Savaşı yaşandı, milyonlarca insan bu haksız savaşta yaşamını yitirdi. Peki ya yaşadığımız topraklar? Az mı acıya şahitlik etti? 1980’de bir askeri faşist darbeyle ezildi Türkiye işçi sınıfının mücadelesi... Mücadeleci insanlar hapselere atıldı, katledildi... Ama bu zorlu günlerde bile mücadele bayrağını elden bırakmayanlar oldu. “Acılar dayanıklılığımızdır bizim, sevinçler yarına umudumuz...” dediler. Kimileri için ışsız, kör bir karanlığı andıran o günlerde “Karanlıklar tanrısı söndüremez ateşimizi!” dediler. Bu sömürücü düzene öfkelerini bileyip, güzel günlere olan inançlarını beslediler ve büyüttüler bu mücadeleyi...

Geçmişin deneyimleri gösteriyor ki tarih boyunca insanlığın başına nice çorap ördü sömürücü efendiler. Nice acılar gördü yaşlı dünyamız. İnsanlık nice kahırlı günlerden geçti. Fakat her koşulda ve her şeye rağmen, birileri çıktı; “direnc tohumları ekti dost gönüllere...” Umudla, inançla suladılar ektikleri tohumları... Ezilenlerin, sömürülenlerin, horlananların mücadele bayrağı düşürülmedi yere... Şiirde de söylendiği gibi evet; “Bin kez korkuya boğdular zamanı, bin kez ölümlediler. Bin kez budadılar körpe dallarımızı, bin kez kırdılar.” Fakat güzel günlere inancını yitirmemiş mücadeleci kuşaklar şöyle haykırmayı da bildi her seferinde: “Yine çiçekteyiz işte, yine meyvedeyiz!”

Peki bugün? İnsanlık yaşanan bunca acıyı daha ne kadar sineye çekebilir? Kapitalist egemenler çeşitli şekillerde emekçilerin bilincini esir almaya, onları korku deryasında boğmaya çalışsalar da bunu ilânihaye sürdüremeyecekler. Kokuşmuş, çürümüş, hastalık ve ölüm saçan sömürü sistemlerini ilelebet ayakta tutamayacaklar. Gün ortasında karanlığa mahkûm değiliz. Dünya işçi sınıfının öfkesi birikiyor. Bugün evlere hapsedilmeye çalışılan bu öfke, günü geldiğinde bir çıığı dönüşecek ve dünya meydanlarında yeniden yankılanacak! Miadını çoktan dolduran bu kötülük saltanatı, bu zulüm düzeni yıkıldığında insanlık derin bir nefes alacak! ■